

Anna Andreu: «Procuro un equilibri orgànic de poesia i cançó»

Parlem amb la cantant i compositora barcelonina, una de les propostes finalistes al certamen Terra i Cultura d'enguany | L'artista ha passat a la final per la musicació del poema «Quietud», de Maria Antònia Salvà

Anna Andreu | Carles Pons

La cantant i compositora barcelonina **Anna Andreu** ha musicat enguany "Quietud", de la poeta Maria Antònia Salvà. La cançó, tot i que encara no està publicada, es va poder sentir en un concert enregistrat a Astúries, dins del cicle Encaja2, i pròximament s'editarà com a senzill. La peça ha estat escollida pel jurat del certamen Terra i Cultura, organitzat pel celler Vall-Llach, com a una de les cinc finalistes a rebre el premi Miquel Martí i Pol 2022 a millor musicació d'un poema català.

Què et va portar a musicar "Quietud" de Maria Antònia Salvà?

Vaig conèixer "Quietud" cercant dones poetes perquè volia incorporar una peça al meu repertori que només es pogués escoltar en concert i, així agrair al públic l'assistència i el compromís amb la música en directe en aquests temps complicats. "Quietud" és un poema que de seguida em va dur a un lloc conegut; una escena reconfortant que de sobte es fa crua i dolorosa. Maria Antònia Salvà descriu aquest dolor amb una imatge preciosa i és, precisament, el fet de trobar bellesa en el dolor el que em va commoure.

Què t'interessa d'aquesta poeta mallorquina o quines connexions hi tens?

No hi tenia una connexió prèvia. Vaig estar fent recerca d'obra nova per a mi, però també rellegint poemaris que ja coneixia. No havia llegit l'obra de Maria Antònia Salvà i, finalment, vaig arribar a "Quietud" fent recerca per internet. Em va captivar la barreja de dolor, nostàlgia i bellesa de l'escena que descriu, vaig pensar que difícilment em cansaria de cantar-la si aconseguia fer-li una bona cançó a mida. De sobte, Salvà és una persona que m'acompanya quan canto i, per tant, la tinc al cap en moments importants i feliços per a mi, malgrat no haver-la conegut. Vaig estar fent recerca d'obra nova per a mi, però també rellegint poemaris que ja coneixia. No havia llegit l'obra de Maria Antònia Salvà i, finalment, vaig arribar a "Quietud" fent recerca per internet.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=avB7Fe0AyUI>

Què t'agrada de la lletra del poema?

M'agrada l'equilibri del dolor que discorre en un entorn dolç i plàcid. Em sembla una escena profundament commovedora explicada amb molta tendresa i senzillesa. Durant la pandèmia i els dos anys següents, vaig tenir la sort de rebre la visita d'una merla al pati de casa: venia diàriament i hi vaig establir un lligam fort i de molta confiança. Aquesta relació em va inspirar molt i, de fet, apareix en una de les cançons del meu últim disc *La mida* (Hidden Track Records, 2022). "Hores per dies" parla d'un ocell que mor en vol i queda paralitzat al cel. El seu estol passa de llarg i tot i que té la sort de no caure a terra, la seva condemna serà romandre per sempre més estàtic al cel, sent testimoni de tot el que passa als seus peus. Trobar-me de nou amb la figura de l'ocell al poema "Quietud" em va fer decidir incorporar-lo al meu repertori.

De quins altres poetes ets fan o quins has musicat més?

He llegit sovint a Salvador Espriu i, de fet, fa anys vaig començar a musicar "Senyor de l'ombra" i m'agradaria reprendre-la algun dia. També a Rosa Leveroni. He musicat Felícia Fuster ("No em despul·leu" i "Qui") per a l'homenatge a la poeta celebrat l'any passat (Any Felícia Fuster). Als meus directes canto "Canción del Jinete", de Federico García Lorca, inspirada en la versió de **Paco Ibáñez**. També vaig fer petites peces musicals per al projecte "Massa Mare", amb poemes de Gemma Gorga, Mireia Calafell, Glòria Coll Domingo, Maria Isern i Teresa Pascual.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=KDZERwpcA4c>

Què t'agrada de musicar poetes?

Quan jo escric ho faig sovint capficada i és un procés força solitari. En canvi, musicar un poema per a mi és un exercici molt plaent, ja que el punt de partida és un altre: hi ha una distància de base entre el text i jo mateixa. Per a mi és com fer un vestit a mida per a un text que ja de per si té un ritme i vida pròpia, respectant les mesures i aconseguint destacar allò que més em lliga a l'obra per aconseguir que la distància entre qui l'ha escrit i la meva sigui la mínima.

Quina línia de continuïtat veus amb la Nova Cançó?

La continuïtat hi serà sempre que no deixem que s'acabi. L'estela que ha deixat la Nova Cançó és un exemple d'obrar apel·lant a la col·lectivitat, i és per això que moltes d'aquelles cançons formen part de l'imaginari popular d'aquest país com ho fan. Quan em refereixo a col·lectivitat no només parlo d'un vessant polític o públic, sinó també de tot el que és íntim i totes compartim, com la mort o l'amor.

Com vas abordar la musicació d'aquest poema?

Va sorgir de forma molt natural. És un poema més aviat curt i de seguida em vaig adonar que repetir-ne una part unes quantes vegades funcionava molt bé: com si fos l'eco d'una pregunta que mai ningú sabrà respondre.

Quina funció li dones a la poesia i/o quina a la cançó?

Per a mi és un equilibri molt delicat. Intento no sacrificar l'una per l'altra: evito forçar massa una melodia per posar una paraula o forçar una mètrica perquè m'encaixi en una melodia. La meua aposta sempre és que l'engranatge sigui orgànic i potser és per això que el meu procés de

composició és més aviat lent i faig i desfaig les cançons abans de donar-les per bones. Procuro aconseguir que les cançons tinguin un equilibri: si la melodia és molt dolça, les idees seran més amargues i les paraules tindran un so més aspre, i si la melodia és trista, intento que la idea que la sobrevola sigui més planera o dolça.

Què trobes o t'atrau de la poesia dels Països Catalans?

El català és la meva llengua materna i, per tant, la llengua en què entenc el món, em parlo a mi mateixa, somio i penso. Potser és per això que l'obra en català em pot atrapar per la immediatesa amb què m'impacta.

Llegeix el poema i coneix les propostes dels altres finalistes: